

RESSÒ DE LA PARAULA

La litúrgia, tast de vida eterna

Els darrers temps hem pogut viure, amb presència física o espiritual, les litúrgies exequials de monges i monjos de la nostra diòcesi. És una experiència molt recomanable per a tots. Sovint són ocasió de recordar trets de la seva personalitat humana o espiritual, de les seves obres i dels seus serveis a la comunitat o a l'Església. Tanmateix, més enllà dels seus «fruits» o mèrits, quan hom participa en aquestes litúrgies, la pregària aixeca alguns pensaments força interessants sobre el sentit de les seves vides. Així, per exemple, ens adonem que «aquesta monja, aquest monjo, que al llarg de la seva vida de consagrat ha passat tantes hores lliurades a la pregària litúrgica, potser no haurà experimentat en la seva mort un trencament tant fort, com sentiran el comú dels mortals».

Hem insistit repetidament que la litúrgia ha d'estar arrelada a la vida concreta, històrica, personal i comunitària. Però, un cop endinsats dintre l'atmosfera dels signes, dels cants, de l'espai, del llenguatge litúrgic en general, ens fa l'efecte que la litúrgia ens apropa al cel. Ha de ser així. I ho diem ben convençuts, si sabem que aquell arrelament a la vida i a la història no contradia aquest apropament al cel, ans al contrari, ho demana. La vida nostra i la història, de fet, té en el cel el seu acabament. Més encara, hem de dir que, si la litúrgia no ens apropa al cel, no serveix per a res.

Sobre això convé recordar que la literatura cristiana, des de la mateixa Sagrada Escripura, quan ha volgut expressar o descriure la vida de la glòria al cel, no tenint a l'abast altres conceptes i altre llenguatge més adient per fer-ho, ha fet servir imatges litúrgiques. Així, l'anomenada literatura apocalíptica. El llibre de l'Apocalipsi n'és un model: al cel hi ha assemblees de fidels ben disposades, càntics, veus, llums, presidència i ministres, moviment dels personatges, música, encens, paraules, vestits... En el fons el que espontàniament pensaven els autors d'aquesta literatura era que «al cel s'ha de viure quelcom semblant al que vivim a la nostra litúrgia» (tant se val, si algú pensa que és al contrari, que la litúrgia ve a ser una còpia del que descriu l'Apocalipsi): a la fi, la litúrgia cristiana és un tast de cel.

—Per tal de canviar el present, fer avançar la història, millorar la persona i la societat, no ens basta amb pensar o imaginar-se un món millor.

—Tampoc és suficient engegar estratègies de transformació i calcular bé els resultats.

—Sobretot, el que necessitem és fer ja experiència d'allò futur i que albirem com la nostra plenitud i la nostra felicitat.

Podríem dir que, qui no «tasta» mai el cel, no pot avançar ell ni fer avançar el món. Perquè només l'experiència profunda del goig futur garanteix que anem per bon camí i que realment creixem vers una plenitud. El Senyor ens atrau des del futur amb petits regals, petites estones d'alegria serena. I la litúrgia vol ser-ne un bon instrument a les seves mans. «Esperem el vostre retorn, senyor Jesús».

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Milà, seu de la propera Trobada Mundial de les Famílies

► Una mare amb les seves filles col·loca una bandera en el santuari de la Mare de Déu de Guadalupe, a Mèxic. En aquest país, i molt centrat en el famós santuari marià de Guadalupe, va celebrar-se del 13 al 18 de gener passat la VI Trobada Mundial de les Famílies. Aquesta vegada es va centrar en el tema: «La família, formadora en els valors humans i cristians». «La llar —diu Bener XVI en el missatge enviat a la Trobada— està cridada a viure l'amor recíproc i la veritat, el respecte i la justícia, la lleialtat i la col·laboració, el servei i la disponibilitat envers tots, en especial envers els més febles». La propera trobada se celebrarà a la ciutat de Milà l'any 2012.

GLOSSA

El pare, un home de sort

Fa uns mesos morí un bon amic que formava part amb la seva esposa d'un grup de matrimonis. En començar la celebració de l'eucaristia de comiat, el seu fill adreçà als familiars i amics unes paraules: «La mare sempre ens ho ha dit: el vostre pare és un home de sort. Si repasses, però, la seva vida, veus que, com tothom, va patir contrarietats i dificultats notables... On era, doncs, l'home de sort? Pensant en aquesta pregunta és quan t'adones que era un home de sort perquè anava fent la seva sort. Bufés el vent a favor o en contra, sempre posava intel·ligència, voluntat i esforç en tot allò que realitzava. Utilitzava el sentit comú i la prudència. Cercava el costat bo de totes les circumstàncies. No es deixava vèncer per les dificultats. Estimava i es deixava estimar. Es sentia acompanyat per Déu i seguir el camí de Jesús donà sentit a la seva vida. Era un home de fe, compartida amb la mare des que es conegueren.

Ha tingut, també, una mort afortunada. Dos mesos de malaltia assumida coratjosament i traspassà a la vida eterna. El temps d'endreçar quatre afers, d'acomiar-se serenament dels

seus i de deixar que nosaltres ens poguéssim acomiadar d'ell. El temps de preparar l'esperit per al trànsit de la mort, per a la trobada definitiva amb Déu, per a l'estada al seu costat. L'estada que no sabem ben bé en què consistirà però que els cristians creiem que Déu ens té preparada. El pare ens oferí un darrer ensenyament: saber morir...».

Són paraules agraïdes d'un fill que coneixia el seu pare i que copsà el seu darrer ensenyament perquè abans havia copsat el sentit de la seva vida. El pare amb els anys havia esdevingut un referent. Ben segur que aquesta manera de ser i de fer del pare ajudarà els fills i els néts a veure el moment de respondre a la darrera crida, la mort, com un moment a viure amb dignitat i en pau, com un moment per al qual convé preparar-se. La preparació és la vida. Viure en Crist. La mort és el moment final de la vida terrenal i per als qui moren en Crist és una participació en la mort del Senyor amb l'esperança de participar en la seva resurrecció. «Això que dic és digne de crèdit: Si morim amb ell, també viurem amb ell» (2Tm 2,11).

Enric Puig Jofra, SJ

Clàssics cristians del segle xx

► La Facultat de Teologia de Catalunya ha endegat una nova col·lecció de pensadors cristians, que publicarà obres significatives de 20 autors del segle xx. Voldria ser la continuació de la col·lecció *Clàssics del Cristianisme*, editada en els darrers anys i que tan bona acollida va trobar en el públic català. Dirigeix la col·lecció el Dr. Sebastià Janeras. El director de publicacions de la FTC és el Dr. Josep Castanyé. Ja han sortit els dos primers volums: *Cartes des de la presó*, de Dietrich Bonhoeffer, i *Un poble messiànic*, d'Yves Congar.

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.45-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots.

Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!" Mentre el mal persisteixi, són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, / vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10, 31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presenta a Jesús un leprós, s'agenolla i li diu, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar». Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur». A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat, i certificar així que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà a proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles, i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lv 13,1-2.45-46)

El Señor dijo a Moisés y a Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y se le produzca la lepra, será llevado ante Aarón, el sacerdote, o cualquiera de sus hijos sacerdotes. Se trata de un hombre con lepra: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El que haya sido declarado enfermo de lepra andará harapiento y despeinado, con la barba tapada y gritando: "¡Impuro, impuro!" Mientras le dure la afección, seguirá impuro; vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa» / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

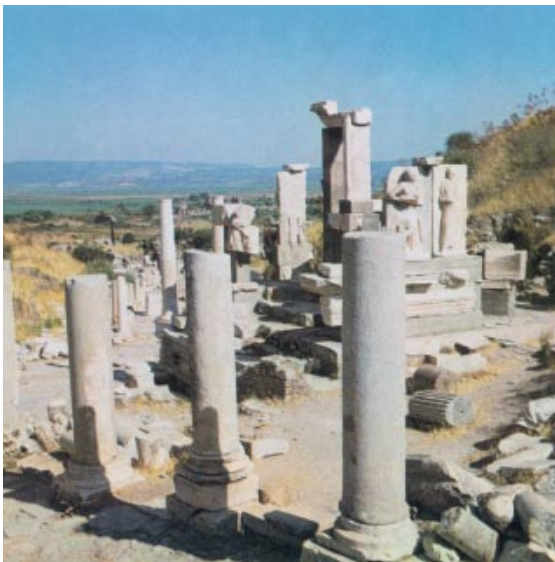
▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,31-11,1)

Hermanos: Cuando comáis o bebáis o hagáis cualquier otra cosa, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo a los judíos, ni a los griegos, ni a la Iglesia de Dios, como yo, por mi parte, procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propio

bien, sino el de la mayoría, para que se salven. Seguid mi ejemplo, como yo sigo el de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un leproso, suplicándole de rodillas: «Si quieres, puedes limpiarme.» Sintiendo lástima, extendió la mano y lo tocó, diciendo: «Quiero: queda limpio.» La lepra se le quitó inmediatamente, y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero, para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés.» Pero, cuando se fue, empezó a divulgar el hecho con grandes ponderaciones, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en descampado; y aun así acudían a él de todas partes.

Ruïnes d'un edifici dels temps de sant Pau, a la ciutat d'Efes, als qui va escriure una de les seves cartes

COMENTARI

Opció preferencial pels exclosos de la societat

En el món contemporani hi ha molta gent vivint als marges de la societat. Aquestes persones excloses de les oportunitats que tenen els altres ho poden ser per diversos motius. La més comuna de les exclusions emergeix de la raó econòmica. Tanmateix, també s'origina per raons culturals, socials, racials, religioses.

Davant d'aquesta situació no hi ha neutralitats. Quan ho mirem com si no ens afectés, o bé ens justifiquem dient que no hi podem fer res perquè depassa les nostres possibilitats, o bé «deleguem» la solució en els altres,

fem mal als altres, però encara ens en fem més a nosaltres mateixos. Tampoc valen les postures paternalistes, o de la denúncia teòrica, però que no «es mulla de veritat» en la recerca pràctica de la solució.

Jesús de Nazaret sí que es mulla de veritat davant la persona concreta exclosa, com és el cas dels leprosos, soluciona el problema i entra en conflicte amb la societat hipòcrita establerta.

No ens adonem que en la solució del repte de les exclusions socials, no solament està en joc la solució dels problemes can-

dents dels marginats socials, sinó també la creació d'un ambient i d'unes estructures socials positives per al bé de tothom i, en definitiva, per a la pau social. La solució dels problemes del món, o bé ho és per a tothom, o bé no hi ha futur per a ningú.

L'evangelí del Crist ens ho posa a l'abast, perquè no ens exigeix viure de deliris de grandesa, sinó que ens invita a solucionar els problemes dels pobres amb els mitjans dels pobres. Tots hi podem cooperar; solament ens cal encarnar l'evangelí a la vida de cada dia...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13. ■ **dimarts:** Gn 6,5-8;7,1-5.10 / Sl 28 / Mc 8,14-21. ■ **dimecres:** Gn 8,6-13.20-22 / Sl 115 / Mc 8,22-26. ■ **dijous:** Gn 9,1-13 / Sl 101 / Mc 8,27-33. ■ **divendres:** Gn 11,1-9 / Sl 32 / Mc 8,34-9,1. □ **disabte:** He 11, 1-7 / Sl 144 / Mc 9,2-13. ■ **diumenge** vinent, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Is 43,18-19.21-22.24b-25 / Sl 40 / 2 Co 1,18-22 / Mc 2,1-12.

SÍNODE SOBRE LA PAROLA DE DÉU

Exegesi, teologia i vida cristiana

En aquestes breus notes sobre el Sínode desitjo remarcar sobretot els aspectes pastorals, perquè la perspectiva del Sínode de 2008 ha estat sobretot pastoral. No ha estat una reunió d'experts o d'estudiosos, sinó de pastors de tot el poble de Déu, presidits pel Sant Pare que pràcticament estigué present en totes les sessions sinodals i en alguna hi participà activament.

Un punt delicat en els treballs sinodals ha estat el de les relacions entre l'exegesi, la teologia i la vida cristiana. És una qüestió tècnica, però té repercussions en la fe i en la vida cristiana, i per això hi faig una breu referència. El problema de fons es podria formular així: ¿És legítim utilitzar els mètodes científics d'anàlisi de la Bíblia (sobretot l'anomenat «mètode històric-crític») i fins a quin punt això és compatible amb una lectura creient de la Bíblia, és a dir, feta a la llum de la fe i que alimenti la vida cristiana i l'espiritualitat?

Davant d'aquest problema, sobre el qual es varen manifestar diverses sensibilitats en el Sínode, va ser molt il·luminadora la intervenció del papa Benet XVI, teòleg eminent, que va unir aquestes dues coses:

- Per una part, les exigències de l'estudi científic de la Bíblia i per tant la necessitat d'utilitzar el mètode històric-crític, perquè la història és una dimensió constitutiva de la fe cristiana i la Paraula, que és Crist, «es va fer carn» (Jn 1,14), és a dir, es va fer història. La dimensió «carnal» de les Sagrades Escripures exigeix una «anàlisi històrica i literària» per evitar de «caure en el fonamentalisme».
- Per altra part, l'exegesi no pot perdre l'horitzó de la teologia, de la lectura creient de la Paraula de Déu, que alimenta l'espiritualitat i tota la vida cristiana. El Sant Pare ho va dir amb unes paraules senzillament magistrals: «Quan l'exegesi no és teològica, la Sagrada Escripura no és l'ànima de la teologia; i quan la teologia no es fonamenta en la Sagrada Escripura, no es veritable teologia cristiana». Aquesta posició integradora de Benet XVI es troba també en el pròleg del primer volum del seu llibre «Jesús de Natzaret». Ens cal una exegesi teològica i una teologia amb continguts bíblics.

Dr. Salvador Pié-Ninot

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Un nou cristianisme per al segle XXI?

Als Estats Units no han passat per la secularització amb el grau d'intensitat que ha viscut Europa. La religiositat dels nord-americans, començant pel sud en el segle XIX, sí que ha passat per un procés de desafecció cap a les esglésies històriques, però els nord-americans les van abandonar per comunitats amb participació personal més intensa.

Malgrat que hi hagi separació entre Estat i religió, els Estats Units —com deia Gilbert Chesterton— són una «nació amb l'ànima d'una església». Així es pot apreciar en la concepció «religiosa» del seu paper, que es pot veure en els discursos dels presidents. L'estudi de l'ànima americana ens posa en contacte amb un aspecte original: l'ampli món neo-evangèlic (gairebé setanta milions de fidels als EUA), en què és decisiva l'opció individual de conversió, el llibre del qual és la Bíblia.

L'individu americà és un fidel més per conversió que per tradició. L'opció religiosa personal és part del procés de reformulació de la pròpia identitat. El món neo-evangèlic no només és fort als EUA sinó que també està àmpliament estès per l'Amèrica Llatina (on hi ha hegemonia religiosa catòlica), a l'Àsia (a la Xina es parla de setanta milions de convertits) i a l'Àfrica.

Governos africans i llatinoamericans comencen a tenir en compte el pes electoral de les denominades «sectes», les relacions amb el poder de les quals són diferents respecte al catolicisme. Aquest nou model de cristianisme, no cohesionat en una única organització eclesial, respon bé a la realitat de l'home alfabetitzat i individualitzat, perquè insisteix en la seva conversió i convicció personal i li ofereix orientació en un món en què aquest home se sent desorientat sobretot a través d'un ambient acollidor que sovint no es veu a les esglésies institucionals.

Andrea Riccardi

(«Convivre». Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

15. ✠ Diumenge VI de durant l'any. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. Dilluns. Sant Onèsim, bisbe; santa Julià, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustiniana; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor.

17. Dimarts. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM); sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. Dimecres. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pin-

tor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

19. Dijous. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. Divendres. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustiniana, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. Dissabte. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

ENVIADO AL MUNDO

Roma y Tarragona

Mosaico del ábside de la Basílica de San Pablo Extramuros, Roma

El viatge de Cesarea a Roma fue una epopeya, contada (casi: «cantada») por Lucas en los últimos capítulos de los Hechos. En Roma se le concedió la situación más favorable: una casa alquilada, con un guardia a la puerta, donde Pablo podía recibir incluso

grupos enteros de gente.

Así transcurrió otros dos años, que contribuyeron a que la Iglesia de Roma hiciera más suyo al autor de la Carta a los Romanos; allí se debió de consolidar el interés por recopilar las distintas cartas paulinas, favoreciendo incluso que, después de la muerte del apóstol, los discípulos escribieran en su nombre (suponemos que las dos a Timoteo y la Carta a Tito).

Puede que ningún juez romano diera curso a la sentencia dictada por Festo (que sólo quería quitárselo de encima). Según la norma establecida, si, pasados dos años, la sentencia no había sido confirmada, el preso quedaba automáticamente en libertad.

A Pablo le quedaban ánimos para cumplir los planes que había formulado hacía algún tiempo: llegar al otro extremo del Mediterráneo. Clemente Romano, a finales del siglo I, confirma que llegó «al extremo de Occidente». La tradición nos habla de Tarragona, que ciertamente presentaba las mejores condiciones para el desembarco apostólico.

Lo malo es que aquella evangelización no podía durar mucho tiempo. No tardó en llegar el incendio de Roma y la proscripción de los cristianos como «secta maléfica». Algún celoso servidor de Nerón debió de apresar al gran corifeo del cristianismo y remitirlo a la capital para una muerte, esta vez, rápida y segura.

Porque la sangre de Pablo no podía quedar lejos de la de Pedro en la que había de ser la «Santa Sede» de la Iglesia universal.

Jordi Sánchez Bosch

ENTREVISTA

▶ VALENTÍ MISERACHS

L'Oratori de Tarragona

El 25 de gener es va cloure l'any jubilar que el Papa Benet XVI va concedir a l'arxidiòcesi de Tarragona. Un dels actes culminants va ser l'estrena mundial de l'Oratori *Pau i Fructuós*, obra de Mons. Valentí Miserachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra, la màxima institució de l'Església catòlica en el camp de la música, que es va interpretar a Valls, Reus i Tarragona. Aquest Oratori, amb lletra de Mn. Joan Roig, descriu tot el que suposen Pau i Fructuós per a la seu tarragonina. Mons. Miserachs ha posat la qualitat musical per aconseguir un fort missatge amb el llenguatge propi de la música religiosa. Entre els mesos d'abril i maig és previst que l'Oratori *Pau i Fructuós* s'interpreti en italià a la Basílica de Sant Pau Extramurs de Roma.

És un fet singular i únic que un jubileu es tanqui amb una obra musical d'aquestes proporcions. Com va néixer la idea?

La idea de cloure el jubileu amb un Oratori que unís les dues figures de sant Pau i de sant Fructuós va sorgir de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, que me'n féu l'encàrrec, i dels seus col·laboradors. No vaig fer-me enrere davant la magnitud del projecte, tot cercant solucions més modestes. Crec que és un acte coratjós de part de tots, i que vol donar raó a Joan Pau II, quan diu que «la bellesa haurà de salvar el món».

L'Oratori treu de dubtes sobre la visita de Pau a Tarragona. Per què?

Hi ha moltes raons del cor que la raó no sabrà mai explicar. Mentre el racionalisme de la ciència continuarà fent hipòtesis, el sentiment del poble fidel té molt clar que sant Pau va venir a Tàrraco. És en aquesta dimensió que l'Oratori insisteix, i no podia ser d'altra manera. Això ha passat fins en la definició d'alguns dogmes, com és ara l'Assumpció de la Mare de Déu.

L'obra es presentarà a Roma... amb la presència del Papa!

Esperem que el Sant Pare accepti de presenciar l'edició romana de l'Oratori, que tenim prevista abans de l'estiu. Crec que, si pot, hi vindrà de bon grat. Tothom sap què representa la música —i específicament la música sacra— per a Benet XVI.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Funeral per les víctimes del vendaval a Sant Boi de Llobregat. El passat 26 de gener el bisbe Agustí va presidir les exèquies pels quatre nens morts en aquesta localitat del Baix Llobregat, acompanyat per sacerdots i religiosos de les sis parròquies de Sant Boi. Va ser ocasió de compartir aquests moments de dolor amb les famílies, des de la proximitat i amb una invitació a viure esperançats per la fe en Jesucrist.

Trobada nacional d'iniciació de la JOE. El passat 24 de gener es va fer a Castellbisbal la trobada de tots els grups que fan el procés d'iniciació al moviment de Catalunya i les Illes. El lema afirmava: «Contra la precarietat laboral, anem per feina».

VISITA PASTORAL

Amb els mossens de l'Anoia. El passat 28 de gener el bisbe Agustí es va reunir a la parròquia de Sant Sadurní d'Anoia amb els sis mossens i el diaconat permanent que segueixen pastoralment les onze parròquies de l'arxiprestat. Va ser, sobretot, ocasió de comunió entre tots i un moment per compartir les inquietuds i les joies en l'acompanyament d'aquestes comunions.

AGENDA

Admissió a ordes de nous seminaristes. El proper 19 de febrer el bisbe Agustí presidirà al Seminari Conciliar

ESGLÉSIA DIOCESANA

Pregària ecumènica a la Catedral de Sant Llorenç. Dins de la setmana de pregària per la unitat dels cristians, amb el lema «I quedaran units en la meua mà» (Ez 37,19), el passat 23 de gener es va celebrar una trobada de pregària ecumènica. Els representants de les diferents confessions cristianes eren: P. Josep Moya, de la parròquia Protecció de la Mare de Déu (Diòcesi d'Europa occidental del Patriarcat de Sèrbia); el P. Aurel Bunda, de l'Església Ortodoxa de Romania; el pastor Felip Carmona, delegat d'ecumenisme del Consell Evangèlic de Catalunya, el Sr. Manel Alonso, també evangèlic, i Mn. Lluís-Anton Armengol, delegat d'ecumenisme del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Va presidir la celebració el bisbe de la diòcesi, Mons. Agustí Cortés i Soriano.

de Barcelona la celebració d'aquest ritu pel qual l'Església manifestarà públicament que Francisco García Baca, del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, i altres quatre seminaristes de Barcelona són candidats a rebre el sagrament de l'orde sacerdotal.

Jornades de formació i espiritualitat a Montserrat. 16-18 de febrer. Tots els preveres i diaques diocesans són convocats per a aquestes jornades, que aprofundiran l'objectiu diocesà del curs amb el tema «El ministre ordenat al servei de la litúrgia» de la mà dels ponents Mn. Aurelio García Macias i Mn. Joan Baburés i Noguera, delegats diocesans de Litúrgia de Valladolid i Girona, respectivament.

150è aniversari de les escolàpies a Olesa de Montserrat. 22 de febrer,

12 h. El bisbe Agustí presidirà a la parròquia de Santa Maria l'Eucaristia amb motiu d'aquesta commemoració i com a acció de gràcies pel servei que aquesta comunitat educativa ha ofert al llarg del temps. La fundadora d'aquesta congregació, santa Paula Montalt, va morir precisament a Olesa de Montserrat, a l'última escola fundada per ella, i a la capella del col·legi, hi reposen les seves despulles.

ESPIRITUALITAT

Celebració comunitària de la penitència dels GOA. 28 de febrer, 10.30 h. Acte penitencial obert a tothom, presidit per Mn. Xavier Pagès. A continuació hi haurà celebració de l'Eucaristia. Basílica de la Mare de Déu de la Mercè. Informació: 932 181 005.

Recés de Quaresma. 8 de març, 10-18 h. La Casa d'espiritualitat Claret, de Vic, ofereix aquesta activitat oberta, a càrrec de l'equip claretà de Vic. Informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat Claret, Rambla St. Domènec 5, 08500 Vic, tel. 938 850 544, claretvic@claretvic.net.

FORMACIÓ

Iniciació bíblica: Com s'han format els relats de la passió? Dimecres 25 de febrer, 4, 11, 18 i 25 de març i 1 d'abril, de 19 a 20.15 h. Curs organitzat pel Centre d'Estudis Pastoral, conduït pel claretà P. Ignasi Ricart. Informació i inscripcions, a la secretaria del CEP: Rivadeneyra 6, 3r, Barcelona, tel. 933 174 858, www.cepastorals.cat.

Taller «Bricopregària». Dijous 5 i 12 de març, de 19.30 a 20.30 h. Organitzat per la Fundació Claret, ofereix recursos i iniciatives per a la pregària en família abans de sortir de casa. Un taller que neix de l'experiència, molt adequat per a mares i pares i també per a catequistes, monitors i mestres. A càrrec de Juanjo Fernández. Sala Pere Casaldàliga, Roger de Llúria 5, Barcelona. Informació i inscripcions: Fundació Claret, 934 761 450, info@fundacioclaret.org, www.fundacioclaret.org.

PUBLICACIONS I WEB

Nova col·lecció Clàssics cristians del segle xx. La Facultat de Teologia de Catalunya i l'Editorial Pòrtic, del Grup 62, ofereixen aquesta selecció de 20 textos, publicats en català, dels quals ja van sortir els dos primers pels volts de Nadal passat. Alguns dels autors recollits són Bonhoeffer, Maragall, Balthasar, Bulgakov, Mounier, Unamuno. Es preveu la publicació de tres títols a l'any. Més informació: FTC, Diputació 231, telèfon 934 534 925, publicacions@teologia-catalunya.cat.

ECO DE LA PALABRA

La liturgia, pregustación de vida eterna

Los últimos tiempos hemos podido vivir, con presencia física o espiritual, las liturgias exequiales de monjas y monjes de nuestra diócesis. Es una experiencia muy recomendable para todos. A menudo estas liturgias son ocasión de recordar rasgos de su personalidad humana o espiritual, de sus obras y de sus servicios a la comunidad o a la Iglesia. Sin embargo, más allá de sus «frutos» o méritos, cuando se participa en estas liturgias, la oración despierta algunos pensamientos bastante interesantes sobre el sentido de sus vidas. Así, por ejemplo, nos damos cuenta de que «esta monja, este monje, que a lo largo de su vida de consagrado ha pasado tantas horas entregadas a la plegaria litúrgica, tal vez no habrá experimentado en su muerte una ruptura tan fuerte, como sentirán el común de los mortales».

Hemos insistido repetidamente que la liturgia tiene que estar arraigada en la vida concreta, histórica, personal y comunitaria. Pero, una vez sumergidos en la atmósfera de los signos, de los cantos, del espacio, del lenguaje litúrgico en general, tenemos la impresión de que la liturgia nos acerca al cielo. Ha de ser así. Y lo decimos bien

convencidos, si sabemos que aquel arraigo a la vida y a la historia no contradice este acercamiento al cielo, sino, al contrario, lo exige. Nuestra vida y la historia, de hecho, tienen en el cielo su conclusión. Más aún, hemos de decir que, si la liturgia no nos acerca al cielo, no sirve para nada.

Al respecto conviene recordar que la literatura cristiana, desde la misma Sagrada Escritura, cuando ha querido expresar o describir la vida de la gloria en el cielo, no teniendo al alcance otros conceptos y otro lenguaje más adecuado para hacerlo, ha usado imágenes litúrgicas. Así, la llamada literatura apocalíptica. El libro del Apocalipsis es en eso un modelo: en el cielo hay asambleas de fieles bien dispuestas, cánticos, voces, luces, presidencia y ministros, movimiento de los personajes, música, incienso, palabras, vestidos... En el fondo lo que espontáneamente pensaban los autores de esta literatura era que «en el cielo hay que vivir algo parecido a lo que vivimos en nuestra liturgia» (da lo mismo, si alguien piensa que es al contrario, que la liturgia viene a ser una copia de lo que describe el Apocalipsis): al fin, la liturgia cristiana es una pregustación del cielo.

—Para cambiar el presente, hacer avanzar la historia, mejorar la persona y la sociedad, no nos basta con pensar o imaginarse un mundo mejor.

—Tampoco es suficiente poner en marcha estrategias de transformación y calcular bien los resultados.

—Sobre todo, lo que necesitamos es hacer ya experiencia del futuro, que adivinamos como nuestra plenitud y nuestra felicidad.

Podríamos decir que, quien no «prueba» nunca el cielo, no puede avanzar él ni hacer avanzar el mundo. Porque sólo la experiencia profunda del gozo futuro garantiza que vayamos por buen camino y que realmente crecemos hacia una plenitud. El Señor nos atrae desde el futuro con pequeños regalos, pequeños momentos de alegría serena. Y la liturgia quiere ser para ello un buen instrumento en sus manos. «Ven, señor Jesús».

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat